

sepsala Mera Llykith

nímání ji opustilo a temnota pomalu začala obklopovat její tělo a mysl. Do nohy ji začala vystřelovat bolest a zároveň s ní ji zaplavil pocit chladu. Otevřela oči a zjistila, že se topí.

Její levá noha jí vypověděla poslušnost, ale s pomocí rukou a té pravé zabrala a zamířila vzhůru ke dvojici měsíců nad ní. Vířivé proudy ji tahaly zpátky a nahoru to byla dlouhá cesta. Nakonec však rozrazila vodní hladinu a zhluboka se nadechla studeného nočního vzduchu. Stále byla blízko skalnatého pobřeží u hlavního města camlornského království, ale od místa, kde spadla z Cavilstyrské skály, ji už voda notný kus odnesla.

Nespadla, opravila se v duchu. Někdo ji shodil.

Ještě chvíli zápolila s proudem a pak už se jím nechala unášet. Donesl ji až na místo, kde se příkré stěny útesu začaly svažovat, až dosáhly téměř úrovně vodní hladiny. Před ní se vynořila silueta obrovského domu na pobřeží, a jak se k němu blížila, viděla, že z jeho komínu vychází kouř a uvnitř zahlédla mihotající se odražené světlo od ohně. Noha ji sice bolela čím dál víc, ale chlad z vody byl daleko horší. Pomyslení na hřejivé teplo krbu bylo jedinou motivací, kterou potřebovala, aby začala znovu plavat.

Na břehu se pak pokusila zvednout, ale zjistila, že to nejde. Začala se tedy plazit pískem a kamením a její slzy se přitom mísily se slanou mořskou vodou. Jednoduchý bílý přehoz, který měla jako kostým na slavnosti květin, byl už úplně roztrhaný a přišlo jí, že je těžký jak olovo. Vyčerpáním spadla na zem a začala vzlykat.

Prosím! zavolala. "Jestli mě někdo slyšíte, prosím, pomoc!"

O chvíli později se dveře domu otevřely a ven vyšla jakási žena. Byla to Ramke, stařena, kterou potkala na slavnosti. Ta, která se rozběhla a vykřikla "To je ona!" dříve, než ona sama zjistila, kdo to vůbec je. Tentokrát ale v očích stařeny, která k ní přišla, žádný záblesk poznání nespatriła.

U Sethiete, ty jsi zraněná! zašeptala Ramke, podepřela ji a pomohla jí vstát. "Tohle roucho jsem už viděla. Nejsi ty jedna z těch tanečnic, co byly na dnešní slavnosti květin? Byla jsem tam s lady Jylliou Reis, královnou dcerou."

Vím, představila nás, zachraptěla. "Říkala jsem, že jsem Gyna z Daggerfallu."

No samozřejmě, byla jsi mi nějak povědomá, pousmála se stařena a krůček po krůčku ji odvedla přes pláž až ke vchodovým dveřím. "Má paměť už není, co bývala. Zahřejeme tě a pak se ti podívám na tu nohu."

Ramke Gynu vysvlékla z promočených hadrů, posadila ji k ohni a přehodila přes ní pokrývku. Jak její tělo pomalu opouštěla otupělost ze zimy, začínala být bolest v noze čím dál intenzivnější. Až doteď se na ni neodvážila podívat, a když to udělala, její žaludek se málem obrátil. Rána byla rozseknutá hluboko a maso v ní mrtvolně bílé, nabobtnalé a napuclé. Hustá krev vytékala z tepny ven a v pramíncích dopadala na podlahu.

Ach, bože, vyděsila se stařena a vrátila se k ohni. "To musí pořádně bolet. Šťěstí, že si ještě pamatuji pár starých léčivých kouzel."

Ramke si sedla na zem a přitiskla ruce na obě strany rány. Gynou projela bolest, kterou pak vystřídal jemné, chladivé štípání a brnění. Když pohlédla dolů, zjistila, že se Ramčiny vrásčité ruce pomalu svírají a přibližují k sobě. Ve chvíli, kdy se dotkly, se rána začala před jejíma očima zacelovat, maso srůstalo a modřiny mizely.

Svatá Kynaret, vydechla Gyna. "Zachránila jsi mi život."

A nejen to. Teď už tu tvou krásnou nožku nebude ani hyzdit žádná jizva, uchechtla se Ramke. "Když byla lady Jyllia malá, musela jsem to kouzlo použít mnohokrát. Však víš, byla jsem její chůva."

Vím, usmála se Gyna. "Ale bylo to přece tak dávno, jak to, že si to kouzlo pořád pamatuješ?"

Mno, ono když se něco učíš a konkrétně třeba školu obnovy, tak se to nikdy neobejde bez usilovného studia a spousty chyb. Ale až budeš tak stará, jak já, tak pak zjistíš, že už si nic pamatovat ani nemusíš. Prostě ti to přejde do krve. To kouzlo jsem předtím koneckonců seslala už asi tisíckrát. Malá lady Jyllia a princezna Talara se vždycky někde řízly a odřely. S takovou, jak prolézaly palác, je to skoro zázrak, že se jim nestalo nic horšího.

Gyna si povzdechla. "Musela jsi mít lady Jyllii hodně ráda."

A pořád mám, rozzářila se Ramke. "Ale teď už vyrostla a věci se změnily. Hmm... když jsi byla mokrá, tak jsem si toho nevšimla, ale víš, že jsi jí vlastně docela podobná? Nezmínila jsem o tom už náhodou předtím, když jsme se potkaly na té slavnosti?"

Zmínila, řekla Gyna. "Nebo mi to aspoň tak přišlo, že si myslíš, že vypadám jak princezna Talara."

No, bylo by to úžasné, kdybys byla ztracenou princeznou Talarou, povzdechla si stařena. "Víš, když byla stará královská rodina povražděna a všichni říkali, že zabili i princeznu, přestože se její tělo nikdy nenašlo, byla skutečnou obětí právě lady Jyllia. Její dětské srdce to neuneslo a na čas to vypadalo, že stejný osud postihl i její mysl."

Co tím myslíš? zeptala se Gyna. "Co se stalo?"

Nevím, zda bych to měla říkat zrovna cizince, ale pravdou je, že to v Camlornu není žádný tajemství. Navíc mám pocit, že ti mohu věřit, odpověděla Ramke a chvíli se zdálo, že zápasí se svým svědomím, ale pak se uvolnila. "Víš, Jyllia tu vraždu viděla. Našla jsem ji tam, schovanou v šíleně zakrváceném trnícím sále, byla jako malá hadrová panenka. Nemluvila, nejedla. Zkoušela jsem snad všechna svá léčivá kouzla, ale bylo to nad mé síly. Odřené koleno se s tím nedalo srovnávat. Její otec, vévoda z Oloinu, ji pak poslal do léčebny na venkově, aby se z toho dostala."

Ubohá dívenka, vzdychla Gyna.

Trvalo jí několik let, než se z toho vzpamatovala, řekla Ramke a přikývla. "A popravdě se z toho nikdy nedostala úplně. Určitě si teď říkáš, proč z ní pak její otec, který se stal králem, neudělal svého dědice, hm? Měl totiž zato, že ještě stále není zcela v pořádku. A svým způsobem, jakkoliv se mi to nechce přiznat, měl pravdu. Nepamatovala si totiž nic, vůbec nic."

A myslíš si, zvažovala Gyna pečlivě svá slova, "že by jí pomohlo, kdyby věděla, že je její sestřenice, princezna Talara, také naživu a v pořádku?"

Ramke se zamyslela. "Myslím, že ano. Ale možné ne. Někdy je lepší nedoufat."

Gyna se zvedla a zjistila, že je její noha opravdu tak silná, jak vypadá. Její roucho už uschlo a Ramke jí dala i plášť a trvala na tom, aby se jím chránila před studeným, nočním vzduchem. U dveří Gyna políbila stařenu na tvář a poděkovala jí. Nejen za léčivé kouzlo a teplý přehoz, ale i za všechnu ostatní laskavost, kterou jí poskytla.

Kus od domu byla cesta táhnoucí se ze severu na jih. Po levé ruce měla cestu zpátky do Camlornu, kde leželo tajemství, k němuž měla klíč jen ona sama. Na jihu byl pak Daggerfall, který víc než dvacet nazývala svým domovem. Mohla by se tam vrátit, ke své profesi na ulici, bylo to tak lákavé. Několik sekund zvažovala své možnosti a pak se rozhodla.

Nešla ani moc dlouho, když ji náhle předjel černý kočár s císařskou pečeti, tažený třemi koňmi a s ním i osm dalších jezdců okolo něj. Ale než zabočil na nedalekou odbočku do lesa, tak najednou zastavil. V jednom vojákově zdálky poznala Šnořila, služebníka lorda Strala. Pak se otevřely dveře a ven vystoupil sám lord Strale, císařův velvyslanec a muž, který je všechny najal pro zábavu u dvora.

Ty! zamařil se. "Jsi jedna z těch nevěstek, vid'? To ty jsi tak záhadně zmizela během slavnosti květin, že ano? Gyna, mám pravdu?"

Ano, vše je pravda, a trpce se usmála. "Až na to, že jsem zjistila, že moje jméno není Gyna."

To je mi úplně jedno, řekl lord Strale. "Co děláš na jižní cestě? Zaplatil jsem za to, abys obšťastňovala království."

Jestli se vrátím do Camlornu, tak tam bude spousta těch, kteří nebudou šťastní.

Vysvětli to, řekl lord Strale.

Tak to udělala. A on poslouchal.